

זהר הקדוש עם ביאור הפתר והפכוד

פרשת כי תשא + מזבח אהרן החליש את הסטרא אחרא

את תוקף הסטרא אחרא, יבואר על ידי משל ללסטים, דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא - שהיה יוצא לעשוק ולהרוג אנשים, והחליט שר צבא המלך לצאת אליו למלחמה. אך כאשר חמא לגיונא דמלכא דהוה ללסטים נפק בחילא תקיף - ראה שר הצבא שהגזלן הזה יצא בכוח חזק נגדו, ואינו יכול לו, אשר בתחילה לא שיער עד כמה חזק כח הגזלן,

מה עבד ההוא לגיונא - מה עשה אותו שר צבא, אשתדל בהדי מלכא לנפקא בארחא - השתדל אצל המלך שיצא לדרך, ומשיך ליה ההוא לגיונא בהוה ארחא - ומשך שר הצבא את המלך לאותה הדרך שבו נמצא הגזלן, עד דאזיל ההוא ללסטים בהוה ארחא - בעוד שהגזלן הלך באותו הדרך, חמא דיוקנא דמלכא קאים קמיה - ראה פתאום את צורת המלך שעומדת לפניו, פיון דחמא ליה למלכא דהוה אזיל קמיה בארחא - כיון שראה שהמלך הולך לפניו בדרך, מיד גרפע ואהדר לאחורא - מיד נחרד וחזר לאחוריו, ואז נלחם עמו שר הצבא, וניצח אותו.

על פי המשל יבואר האופן שבו החליש אהרן את הקליפה שהתחזקה על ידי העגל. כן הנמשל הוא, בביאור הפסוק 'וירא אהרן ויבן מזבח לפניו', אשר מבואר כי רק לאחר שיצא העגל השתדל אהרן להכניע את הסטרא אחרא. כי בתחילה חשב אהרן שאין כוח בקליפת העגל, ולא חשש מהם, אבל לאחר שיצא העגל וראה דסטר אחרא אתקף - שהסטרא אחרא התחזק, מיד בנה את המזבח, הרומז על ספירת המלכות. ומפרש את הכוונות שכיון אהרן בבניית המזבח שעל ידי זה נחלש הסטרא אחרא, אחיד באסוואתא - אחז ברפואה להמתיק את גבורות המלכות על ידי העלאת הגבורות לשרשו, ואתקיף בסטר קדושה - והתחזק בצד הקדושה על ידי שהמשיך למלכות אור ממקור הקדושה שהוא בספירת החכמה, ושוני ליה קמיה - והעמיד לפניו את המלכות שהאירה ממקור הקדושה. פיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלכא דקאים קמיה - כיון שראה הסטרא אחרא את צורת המלך שעומד לפניו, כלומר, את אור המלכות הרמוז במזבח שבנה אהרן, מיד אהדר לאחורא - מיד חזרו לאחוריהם, ואתחלש תקפיה וחיליה - ונחלש תקפם וכוחם, דהא אתתקף - כי אהרן נתחזק, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח דא אתגבר - ומזבח זה התגבר, ואתחלש - ונחלש על ידי זה סטרא אחרא.

מביא ראייה שאהרן בנה את המזבח לצורך הקדושה, ולא לצורך העגל.

תא חזי - בוא וראה כמה השתדל אהרן לבטל את קליפת העגל, מה פתיב - מה כתוב (שם), 'וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר'. וממה שנאמר 'חג לה' מבואר שבנה את המזבח לצד הקדושה, ולא בנה אותו לעגל, אלא לצורך חג ה' שיהיה מחר כשיבא משה עם הלוחות. ומבאר, ולסטר קדושה עבד - ולצד הקדושה עשה במעשה, כמו שנאמר 'ויבן מזבח לפניו, ולסטר - ולצד הקדושה קרא ואמר בפה,

במאמר שלפניו יבואר, שעל ידי שהכניס אהרן את הזהב לתוך האש, התחזק כוח הסטרא אחרא, ולכן בנה מזבח שעל ידו החליש את כוחה. עוד יבואר, שנבד ואביהו עוררו בהקרבנות הקטורת את הפגם של חטא העגל, ולכן נפרעו גם על חטאו של אהרן שעשה את העגל, ויבאר עוד כמה סוגי דינים שנעשו בעובדי העגל.

במאמרים הקודמים מבואר, שהערב רב שעלו עם בני ישראל הם היו חרטומי מצרים, שבראשם היה שני בניו של בלעם, שהיו להם כוחות טמאים גדולים בכשפיהם, ולא נכנסו תחת ענני הכבוד במדבר, ולא השתתפו בכבודם של בני ישראל, והיו נכנעים לבני ישראל, וכשעלה משה לקבל את הלוחות שניות, קמו ורצו לחזק כוח הסטרא אחרא, וביקשו מאהרן או שיוכלו להיטמע בין בני ישראל או שיתן להם אלוה משלהם שילך לפנייהם, כמו להבדיל באלף הבדלות הקב"ה שהלך לפני בני ישראל, ואהרן אמר שבוודאי לא יעלה על הדעת שהערב רב יטמעו בבני ישראל, אלא מוטב לדחותם עד שיבוא משה.

תא חזי - בוא וראה כי אהרן לא העלה על דעתו שקליפת העגל תתחזק כל כך, שהרי מה פתיב לאחר שיצא העגל (שמות לב ה), 'וירא אהרן ויבן מזבח לפניו'. ומפרש, אי - אוי אהרן הכהן, שאתה חסידא קדישא - חסיד קדוש, כמה רעותך הוה לטב - כמה היה רצונך לטוב בכל העסק שהתעסק סביב העגל, וכמבואר לעיל, ולא ידעת לאסתמרא - ולא ידעת להישמר מן הסטרא אחרא שלא יתחזק. שהרי פיון דארמי ליה בנורא - כיון שהשליך אהרן את הזהב באש, אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא - התחזק שם כח הסטרא אחרא באש, ונפק דיוקנא דשור - ויצא צורת שור, כמה דאתמר - כמו שלמדנו לעיל, בתרין משיכין דסטרא אחרא - בשתי המשכות של הסטרא אחרא, שהם בחינות 'שור' ו'חמור' שהם דכר ונוקבא של הקליפה, הצליחו המכשפים לעשות 'עגל מסכה', ובגשמיות יצא צורת השור.

מקשה מדוע השתדל אהרן לבטל את קליפת העגל רק לאחר שיצא.

לכן מיד לאחר שיצא העגל נאמר, 'וירא אהרן ויבן מזבח לפניו'. ושואל, מהו 'וירא אהרן', שמשמעו, כי רק לאחר שראה שנעשה העגל החליט לבנות מזבח, וקשה, שהרי הוא עצמו עשה את העגל, ומה התחדש לו כעת מה שלא ראה לפני זה. ומתרץ, כי מתחילה לא העלה אהרן על דעתו שתתחזק הקליפה כל כך בעגל, אבל

לאחר שיצא העגל, חמא דסטרא אחרא אתתקף - ראה אהרן שהסטרא אחרא התחזק, לכן מיד נתן דעתו לתקן את העולם ולהגין עליו מן הדינים הקשים של הסטרא אחרא שהתחזק. ולכן נאמר 'ויבן מזבח לפניו', והטעם שבנה מזבח דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא - כי לולא שהקדים אהרן ובנה את המזבח הזה, היה עלמא אתהדר לחרבנא - העולם חוזר לחורבנו לתהו ובהו. כי על ידי העגל נתקלקלה מידת המלכות שהיא סוד קיום העולם, ונפלו גבורותיה לסטרא אחרא. ועל ידי המזבח הרומז למידת המלכות, תיקן אהרן את המלכות.

ומבאר על ידי משל בשר צבא שנלחם עם ליסטים.

ומה שלא העלה אהרן על דעתו לבנות את המזבח אלא רק לאחר שיצא העגל וראה

כמו שנאמר 'ויקרא אהרן'. וְדָא אַסְוֹתָא אַקְדִים - ורפואה זו של בניית המזבח, הקדים לפני שהשתחוו וזבחו לעגל, שעשה ובנה את המזבח קודם שחטאו בעגל, לא היה נשאר העולם עומד על קיומו, כי החיצונים היו מתגברים מאוד.

היו יכולים להמשיך לבדם אור מן החכמה העליונה כדי להבריא את החיצונים, בזה שוּוּ לְסִטְרָא אַחְרָא - הניחו את הסטרא אחרא לְפָנֵינוּ, דהיינו לצד פני המלכות, כי מאחר ולא הבריחו את החיצונים, נתאחזו החיצונים באור הבינה שנשפע למלכות, ובכך גרמו כי סִטְרָא אַחְרָא לְאַחֲרָא - צד הקדושה שהוא המלכות חזר לאחור, דהיינו ללא יחוד עם התפארת, כיון שנאחזו בה החיצונים. וזוהו גרמו שנתאחזו החיצונים בצד הקדושה, דְכַתִּיב (ויקרא י א), 'וַיִּקְרִיבוּ לְפָנֵינוּ ה' אֶשׁ זָרָה, ופירושו, 'לְפָנֵינוּ ה' שוּוּ - הניחו את האש זרה' שהוא הסטרא אחרא לצד הפנים של ה', שהוא צד הקדושה. ועל כן אֲתַפְסֹוּ - נתפסו נדב ואביהו בְּחֻבָּה דָא - בחטא זה של העגל, כי הקליפה שהתחזקה בחטא העגל התעוררה כעת על ידי שלא עשו את היחוד כהוגן, והיא זאת שפגעה בהם.

וְדָא אַסְוֹתָא אַקְדִים, דְאֶלְמְלָא דְעֵבֶד דָא, לָא קָאִים עֲלָמָא עַל קְיוּמָה.

וְעַם כָּל דָא, לָא שְׂכִיד רִנְוִיזָה מְאֵהָרֵן, אִף עַל גַּב דְלָא אֲתַכְּוֹן לְבִישׁ. אִמֵר לִיה קְדָשָא בְרִידְהוּא, אַהֲרֹן, תְרִין חֲרָשִׁין אֵלִינוּ, מְשָׁכוּ לָךְ לְמַת דְבַעְו.

חֲרָשָׁא, תְרִין בְּנֵי יִפְלוֹן, וְעַל חֻבָּא דָא יִתְפַּסְקוֹן (ס"א ובחובא דא יתפסון), הָדָא הוּא דְכַתִּיב (דברים ט כ) 'וּבְאֲהָרֹן הַתְּאֵנָף ה' מְאֹד לְהַשְׁמִידוֹ. מֵאֵי לְהַשְׁמִידוֹ. אֵלִינוּ בְּנוֹי, כְּמָה דְאֵתְ אִמֵר (עמוס ב ט) 'וְאֲשְׁמִיד פְּרִיו מִמְעַל, דְפָרִי דְבַר נֶשׁ בְּנוֹי אֵינוֹן.

תָא חוּי, אַהֲרֹן, שְׁוֵי לִיה לְהֵוּא מְזַבְחָא לְפָנֵינוּ, וְעַנְלָא תְב לְאַחֲרָא. בְּנוֹי, שְׁוֵו לְסִטְרָא אַחְרָא לְפָנֵינוּ, וְסִטְרָא קְדוּשָׁה אַחְרָא לְאַחֲרָא, דְכַתִּיב (ויקרא י א) 'וַיִּקְרִיבוּ לְפָנֵינוּ ה', לְפָנֵינוּ ה' שְׁוֵו. אֲתַפְסֹוּ בְחֻבָּה דָא.

אַהֲרֹן חֲשֵׁב, דְבִין כְּף יִתִי מִשָׁה, וְעַל דָא הֵוּא מְזַבְחָא, לָא סְתִיר לִיה מִשָׁה, דְאֵלִינוּ הָוָה כְּמָה דְחֲשָׁבוּן בְּנוֹי נֶשָׁא, מְלָה קְדָמָא דְאִפְעִי לְמִשָׁה, לְנִתְצָא לְהֵוּא מְזַבְחָא אַצְטְרִיד, כְּמָה דְנָפִי עֵדוּ עַל מְזַבְחָא דְבִית אֵל, וְנִבְוֹאֲתִיה עַל הֵוּא מְזַבְחָא הָוָה. אֲבָל הָכָא מְלָה אַחְרָא הָוָה כְּמָה דְאֵתְמַר.

וְכַתִּיב (שמות לב כ) 'וַיִּקַּח אֶת הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂו, וְלֹא כִתִּיב 'וַיִּנְתֵן אֶת הַמְּזַבְחָא'. תָא חוּי 'וַיִּקְרָא אַהֲרֹן'. אַכְרִיו אֵיהוּ בְקָלָא וְאִמֵר. כְּתִיב הָכָא 'וַיִּקְרָא' וַיִּאמֵר, וְכַתִּיב בְּיוֹנָה (יונה ג ד) 'וַיִּקְרָא וַיִּאמֵר, מַה לַּהֲלֹן פְּרִיו לְדִינָא, אוֹף הָכָא פְּרִיו לְדִינָא. 'חַג לֵה' מְחַר', נְפִי נְבוּאָה כְּהֵוּא רוּחַ דְמְזַבְחָא, דְזַמִּין דִּינָא לְשָׂרְיָא עֲלֵיהוּ, 'חַג לֵה', לְמַעַבְד כְּבוּ דִינָא.

וְכַתִּיב בְּיוֹנָה הַנְּבִיא (יונה ג ד), 'וַיִּקְרָא וַיִּאמֵר עוֹד אֲרַבְעִים יוֹם וַיִּנְיָה נְהַפְכָת, מַה לַּהֲלֹן אֲצֵל יוֹנָה הַנְּבִיא, פְּרִיו לְדִינָא - הִיה הַכְרוּז לְדִין שְׁנִינְוָה נִהַפְכָת. אוֹף הָכָא - כְּמוּ כֵן כָּאן אֲצֵל אַהֲרֹן, הִיה פְּרִיו לְדִינָא - כְּרוּז לְדִין. וְזוּהוּ מַה שְׁהַכְרִיז אַהֲרֹן, 'חַג לֵה' מְחַר', שְׁמַשְׁמַעוּ, נְפִי נְבוּאָה בְּהֵוּא רוּחַ דְמְזַבְחָא - שְׁנִיבֵא בְרוּחַ הַיָּמָיִם שֶׁל הַמְּזַבְחָא, דְהֵינּוּ בְרוּחַ הַקְּדוּשָׁה, דְזַמִּין דִּינָא לְשָׂרְיָא עֲלֵיהוּ - שְׁעֵתִיד הַדִּין לְשֵׁרֹת עֲלֵיהֶם, וְהֵינּוּ 'חַג לֵה', וּפִירוּשׁ 'חַג' הוּא מְלִשׁוֹן שְׁבִירָה, וּמִשְׁמַעוֹת הַפְּסוּק, שְׁאֵהָרֹן הַכְרִיז שְׁעֵתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַחַר לְמַעַבְד כְּבוּ דִינָא - לְעֵשׂוֹת בְּכֵם דִּין.

לאחר שהפסיק לבאר מדוע השייכות בין מיתת בני אהרן לחטא העגל, חזר למה שאמר מתחילה, שאהרן בנה את המזבח לצורך הקדושה.

אהרן אמר 'חג לה' מחר', וכונתו היתה לחג לה' ולא לעגל, ולשם כך בנה את המזבח, ולכן אמר 'חג לה' מחר', כי הוא חשב, דבין כף ייתי - יבוא משה, ויהיה 'חג לה' ועל דא - ועל כן ההוא מזבח שהוא מצד הקדושה, לא סתיר ליה - לא סתר אותו משה, דאילו הוה כמה דחשבין בני נשא - שאילו היה המזבח כמו שחושבים בני אדם, שבנאו לצורך העגל, אם כן מלה קדמא דאבעי למשה - הדבר הראשון שהיה צריך משה לעשות, הוא לנתצא להווא מזבח אצטריד היה לנתץ את המזבח הזה. כמה שניבא עדו הנביא על המזבח אל - כמו שניבא עדו הנביא על המזבח שהיה בבית אל שיינתץ, ונבואתיה על ההוא מזבח הוה - ונבואתו היה על המזבח שבנה ירבעם לעבודה זרה, ולכן ניבא שיינתץ. אבל הכא - אבל כאן במזבח שעשה אהרן, מלה אחרא הוה - דבר אחר היה, כמה דאתמר - כמו שאמרנו, שבכוח המזבח החליש כוח הסטרא אחרא. ולכן כתיב (שמות לב כ), 'ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתיב 'וינתץ את המזבח', כיון שלא נעשה לעגל אלא לצד הקדושה.

תא חזי - בוא וראה, מה שכתוב 'ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר', פירושו, אכריז איהו בקלא - שהכריז אהרן בקול ואמר 'חג לה' מחר'. ומבאר כוונתו בזה, כתיב הכא - כתוב כאן 'ויקרא' ויאמר, וכתוב ביונה הנביא (יונה ג ד), 'ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום ויניחה נהפכת, מה להלן אצל יונה הנביא, פריז לדינא - היה הכרוז לדין שנינוה נהפכת. אוף הכא - כמו כן כאן אצל אהרן, היה פריז לדינא - כרוז לדין. וזהו מה שהכריז אהרן, 'חג לה' מחר', שמשמעו, נפי נבואה בהווא רוח דמזבח - שניבא ברוח ההיא של המזבח, דהיינו ברוח הקדוש, דזמין דינא לשריא עליהו - שעתיד הדין לשרות עליהם, והיינו 'חג לה', ופירושו 'חג' הוא מלשון שבירה, ומשמעות הפסוק, שאהרן הכריז שעתיד הקדוש ברוך הוא למחר למעבד כבו דינא - לעשות בכם דין.

מבאר שאף על פי שאהרן לא התכוון לעשות את העגל, ובנה מזבח להחליש כוח הטומאה, מכל מקום נפרע במיתת בניו נדב ואביהווא.

ועם כל דא - ועם כל זה שהשתדל אהרן כל כך לבטל קליפת העגל, לא שכיף רוגזיה - לא שקטה חמת הקדוש ברוך הוא מאהרן, אף על גב דלא אתכּוּוּן לְבִישׁ - שלא התכוון אהרן לעשות רע. אמר ליה קדשא ברידְהוּא - אמר לו הקדוש ברוך הוא, אהרן, תרין חרשין אליו - שני מכשפים אלו, שהם יונוס וימברוס בני בעלם, משכו לך למה דבעו - משכו אותך למה שרצו, כי הם אלו שעשו את העגל בכשפיהם.

חֲרָשָׁא, תְרִין בְּנֵי יִפְלוֹן - שני בניו נדב ואביהווא יפלו בטעות באופן שיוכלו החיצונים להיאחז בהם, ועל חובא דא יתפסקון (ס"א ובחובא דא יתפסון) - ועל חטא הזה ימותו, הָדָא הוּא דְכַתִּיב - זהו מה שנאמר (דברים ט כ) 'וּבְאֲהָרֹן הַתְּאֵנָף ה' מְאֹד לְהַשְׁמִידוֹ. וְשׁוּאֵל, מֵאֵי לְהַשְׁמִידוֹ, ומשיב, אֵלִינוּ בְנוֹי - אלו הם בניו, כְּמָה דְאֵתְ אִמֵר - כמו שנאמר (עמוס ב ט), 'וְאֲנִי הַשְׁמִדְתִּי אֶת הָאֲמֹרִי מִפְּנֵיהֶם אֲשֶׁר גָּבְהוּ אֲרָצִים גְּבָהוּ וְחָסְדָן הוּא כְּאֵלֹנִים וְאֲשְׁמִיד פְּרִיו מִמְעַל וְשָׂרְשֵׁיו מִתַּחַת, והכוונה על הבנים, דְפָרִי דְבַר נֶשׁ בְּנוֹי אֵינוֹן - כי פירותיו של האדם הם בניו.

הקדמה: מידת המלכות שהיא הנוקבא, כאשר אינה מיוחדת עם דודה שהיא זעיר אנפין, היא עומדת בבחינת אחוריים של זעיר אנפין, כי היא אינה מקבלת את השפעתה על ידי קשר ויחוד, ואז קומת המלכות היא קטנה. כדי להחזיר את המלכות לבחינת פנים ולייחדה זעיר אנפין, יש לבנות את קומת המלכות שתהיה ראויה ליחוד, והוא נעשה על ידי שממשיכים לה אורות מן הבינה, כיון שהמלכות היא בבחינת דין, מתאחים באחוריה הכוחות החיצונים שהם בעלי דין, החיצונים הללו עלולים לילוק מן האורות הנשפעים למלכות כדי לבנותה ליחוד, ובכך עלולים להתגבר להתאחו יותר במלכות גם בבחינת הפנים, ובכך יפגמו את המלכות ולא תוכל להתייחד. לכן, צריך להמשיך למלכות אור גדול מן החכמה, וכיון שאין החיצונים יכולים לסבול אור גדול כזה, בורחים החיצונים ואינם יכולים לפגום את המלכות.

עתה יבאר השייכות שיש בין חטא נדב ואביהווא לחטא העגל.

תא חזי - בוא וראה, אהרן, כדי לתקן את המלכות שנפגמה על ידי שהתחזקה הקליפה ונאחזה בה על ידי העגל, שוּוֵי לִיה לְהֵוּא - הניח את המזבח, שהוא המלכות, לְפָנֵינוּ, כלומר, שהביא את המלכות להתייחד עם דודה שהוא התפארת, וְעַנְלָא - ואת העגל שהוא הסטרא אחרא, שהתחזקה ועמדה לפני המלכות ולא הניחה לה להתייחד עם התפארת, תְב לְאַחֲרָא - השיב לאחורי המלכות אשר שם מקומה, על ידי שהמשיך אור מן החכמה העליונה אשר מגודל אורו ברחו כל החיצונים, וכמו שהתבאר לעיל. מאידך, בְּנוֹי - בניו, שהם נדב ואביהווא, אשר גם הם רצו להביא את המלכות לפני התפארת כדי שתתייחד עמו, ולזה המשיכו למלכות אור מן הבינה כדי לבנותה, אך מאחר ולא

הקדמה: מידת המלכות שהיא הנוקבא, כאשר אינה מיוחדת עם דודה שהיא זעיר אנפין, היא עומדת בבחינת אחוריים של זעיר אנפין, כי היא אינה מקבלת את השפעתה על ידי קשר ויחוד, ואז קומת המלכות היא קטנה. כדי להחזיר את המלכות לבחינת פנים ולייחדה זעיר אנפין, יש לבנות את קומת המלכות שתהיה ראויה ליחוד, והוא נעשה על ידי שממשיכים לה אורות מן הבינה, כיון שהמלכות היא בבחינת דין, מתאחים באחוריה הכוחות החיצונים שהם בעלי דין, החיצונים הללו עלולים לילוק מן האורות הנשפעים למלכות כדי לבנותה ליחוד, ובכך עלולים להתגבר להתאחו יותר במלכות גם בבחינת הפנים, ובכך יפגמו את המלכות ולא תוכל להתייחד. לכן, צריך להמשיך למלכות אור גדול מן החכמה, וכיון שאין החיצונים יכולים לסבול אור גדול כזה, בורחים החיצונים ואינם יכולים לפגום את המלכות.

עתה יבאר השייכות שיש בין חטא נדב ואביהווא לחטא העגל.

תא חזי - בוא וראה, אהרן, כדי לתקן את המלכות שנפגמה על ידי שהתחזקה הקליפה ונאחזה בה על ידי העגל, שוּוֵי לִיה לְהֵוּא - הניח את המזבח, שהוא המלכות, לְפָנֵינוּ, כלומר, שהביא את המלכות להתייחד עם דודה שהוא התפארת, וְעַנְלָא - ואת העגל שהוא הסטרא אחרא, שהתחזקה ועמדה לפני המלכות ולא הניחה לה להתייחד עם התפארת, תְב לְאַחֲרָא - השיב לאחורי המלכות אשר שם מקומה, על ידי שהמשיך אור מן החכמה העליונה אשר מגודל אורו ברחו כל החיצונים, וכמו שהתבאר לעיל. מאידך, בְּנוֹי - בניו, שהם נדב ואביהווא, אשר גם הם רצו להביא את המלכות לפני התפארת כדי שתתייחד עמו, ולזה המשיכו למלכות אור מן הבינה כדי לבנותה, אך מאחר ולא

הקדמה: מידת המלכות שהיא הנוקבא, כאשר אינה מיוחדת עם דודה שהיא זעיר אנפין, היא עומדת בבחינת אחוריים של זעיר אנפין, כי היא אינה מקבלת את השפעתה על ידי קשר ויחוד, ואז קומת המלכות היא קטנה. כדי להחזיר את המלכות לבחינת פנים ולייחדה זעיר אנפין, יש לבנות את קומת המלכות שתהיה ראויה ליחוד, והוא נעשה על ידי שממשיכים לה אורות מן הבינה, כיון שהמלכות היא בבחינת דין, מתאחים באחוריה הכוחות החיצונים שהם בעלי דין, החיצונים הללו עלולים לילוק מן האורות הנשפעים למלכות כדי לבנותה ליחוד, ובכך עלולים להתגבר להתאחו יותר במלכות גם בבחינת הפנים, ובכך יפגמו את המלכות ולא תוכל להתייחד. לכן, צריך להמשיך למלכות אור גדול מן החכמה, וכיון שאין החיצונים יכולים לסבול אור גדול כזה, בורחים החיצונים ואינם יכולים לפגום את המלכות.

עתה יבאר השייכות שיש בין חטא נדב ואביהווא לחטא העגל.

תא חזי - בוא וראה, אהרן, כדי לתקן את המלכות שנפגמה על ידי שהתחזקה הקליפה ונאחזה בה על ידי העגל, שוּוֵי לִיה לְהֵוּא - הניח את המזבח, שהוא המלכות, לְפָנֵינוּ, כלומר, שהביא את המלכות להתייחד עם דודה שהוא התפארת, וְעַנְלָא - ואת העגל שהוא הסטרא אחרא, שהתחזקה ועמדה לפני המלכות ולא הניחה לה להתייחד עם התפארת, תְב לְאַחֲרָא - השיב לאחורי המלכות אשר שם מקומה, על ידי שהמשיך אור מן החכמה העליונה אשר מגודל אורו ברחו כל החיצונים, וכמו שהתבאר לעיל. מאידך, בְּנוֹי - בניו, שהם נדב ואביהווא, אשר גם הם רצו להביא את המלכות לפני התפארת כדי שתתייחד עמו, ולזה המשיכו למלכות אור מן הבינה כדי לבנותה, אך מאחר ולא

הקדמה: מידת המלכות שהיא הנוקבא, כאשר אינה מיוחדת עם דודה שהיא זעיר אנפין, היא עומדת בבחינת אחוריים של זעיר אנפין, כי היא אינה מקבלת את השפעתה על ידי קשר ויחוד, ואז קומת המלכות היא קטנה. כדי להחזיר את המלכות לבחינת פנים ולייחדה זעיר אנפין, יש לבנות את קומת המלכות שתהיה ראויה ליחוד, והוא נעשה על ידי שממשיכים לה אורות מן הבינה, כיון שהמלכות היא בבחינת דין, מתאחים באחוריה הכוחות החיצונים שהם בעלי דין, החיצונים הללו עלולים לילוק מן האורות הנשפעים למלכות כדי לבנותה ליחוד, ובכך עלולים להתגבר להתאחו יותר במלכות גם בבחינת הפנים, ובכך יפגמו את המלכות ולא תוכל להתייחד. לכן, צריך להמשיך למלכות אור גדול מן החכמה, וכיון שאין החיצונים יכולים לסבול אור גדול כזה, בורחים החיצונים ואינם יכולים לפגום את המלכות.

עתה יבאר השייכות שיש בין חטא נדב ואביהווא לחטא העגל.

תא חזי - בוא וראה, אהרן, כדי לתקן את המלכות שנפגמה על ידי שהתחזקה הקליפה ונאחזה בה על ידי העגל, שוּוֵי לִיה לְהֵוּא - הניח את המזבח, שהוא המלכות, לְפָנֵינוּ, כלומר, שהביא את המלכות להתייחד עם דודה שהוא התפארת, וְעַנְלָא - ואת העגל שהוא הסטרא אחרא, שהתחזקה ועמדה לפני המלכות ולא הניחה לה להתייחד עם התפארת, תְב לְאַחֲרָא - השיב לאחורי המלכות אשר שם מקומה, על ידי שהמשיך אור מן החכמה העליונה אשר מגודל אורו ברחו כל החיצונים, וכמו שהתבאר לעיל. מאידך, בְּנוֹי - בניו, שהם נדב ואביהווא, אשר גם הם רצו להביא את המלכות לפני התפארת כדי שתתייחד עמו, ולזה המשיכו למלכות אור מן הבינה כדי לבנותה, אך מאחר ולא

הקדמה: מידת המלכות שהיא הנוקבא, כאשר אינה מיוחדת עם דודה שהיא זעיר אנפין, היא עומדת בבחינת אחוריים של זעיר אנפין, כי היא אינה מקבלת את השפעתה על ידי קשר ויחוד, ואז קומת המלכות היא קטנה. כדי להחזיר את המלכות לבחינת פנים ולייחדה זעיר אנפין, יש לבנות את קומת המלכות שתהיה ראויה ליחוד, והוא נעשה על ידי שממשיכים לה אורות מן הבינה, כיון שהמלכות היא בבחינת דין, מתאחים באחוריה הכוחות החיצונים שהם בעלי דין, החיצונים הללו עלולים לילוק מן האורות הנשפעים למלכות כדי לבנותה ליחוד, ובכך עלולים להתגבר להתאחו יותר במלכות גם בבחינת הפנים, ובכך יפגמו את המלכות ולא תוכל להתייחד. לכן, צריך להמשיך למלכות אור גדול מן החכמה, וכיון שאין החיצונים יכולים לסבול אור גדול כזה, בורחים החיצונים ואינם יכולים לפגום את המלכות.

עתה יבאר השייכות שיש בין חטא נדב ואביהווא לחטא העגל.

תא חזי - בוא וראה, אהרן, כדי לתקן את המלכות שנפגמה על ידי שהתחזקה הקליפה ונאחזה בה על ידי העגל, שוּוֵי לִיה לְהֵוּא - הניח את המזבח, שהוא המלכות, לְפָנֵינוּ, כלומר, שהביא את המלכות להתייחד עם דודה שהוא התפארת, וְעַנְלָא - ואת העגל שהוא הסטרא אחרא, שהתחזקה ועמדה לפני המלכות ולא הניחה לה להתייחד עם התפארת, תְב לְאַחֲרָא - השיב לאחורי המלכות אשר שם מקומה, על ידי שהמשיך אור מן החכמה העליונה אשר מגודל אורו ברחו כל החיצונים, וכמו שהתבאר לעיל. מאידך, בְּנוֹי - בניו, שהם נדב ואביהווא, אשר גם הם רצו להביא את המלכות לפני התפארת כדי שתתייחד עמו, ולזה המשיכו למלכות אור מן הבינה כדי לבנותה, אך מאחר ולא

Advertisement for 'נפשי צמאה לדעת כל רז סודך' (My soul thirsts for the knowledge of all your secrets). It features a dove, a menorah, and a box of 'Zohar' books. Text includes: 'זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים מרכז הזמנות: 1800-22-55-66'. Contact info: אודות: 076-8806-44, 054-437-0054 (1718) אודות: 0176-8806-44, לחשיג בחניות הספרים המובחרות.